

פַּתַּח אֶמֶד הַשְּׁיִחִים

נקודות וחיזוקים שזכינו לשמוע מתוך שיחותיו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מסופר שבאחת העיירות הגיעה קבוצת קנטוויסטים שתפקידה היה לתפוס ילדים ברחוב ולגייס אותם לצבא. והיתה זו צרה מאד גדולה לתושבי העיירה כיון שהיו ילדים שגדלו ללא אבא ואמא וללא משפחה, ויהדותם היתה ממש בסכנה. ואת אחד מהילדים שתפסו כשהוא היה בשדה הוא אמר לעצמו שיש לו עכשיו הזדמנות כדי להתפלל אל הקב"ה שיושיע אותו מהמצב שהוא נמצא, כי זה מה שהתרגל לעשות מהבית בו חונך, אבל אותו ילד חשב לעצמו שבשביל מה יש לו להתפלל? הוא חשב על המצב שהוא נמצא ללא אבא ואמא, וללא משפחה ואין לו כלום בחיים והמציאות ממש כואבת. אבל הוא חשב לעצמו עד שהוא מצא את המצב וההזדמנות הנכונה כדי להתפלל, לכן עכשיו הוא ירים את עיניו לקב"ה ויתפלל ש"יתגדל ויתקדש שמיא רבה" שהוא באמת יזכה לראות ולהבין שכל זה שהוא נמצא במצב שלו זה הכל מהקב"ה.

זה בעצם הדרך שהרבי אומר לנו כל הזמן, והדרך היא "בכל דרכך דעה" שאדם צריך לחיות כל הזמן **שבאמת** אין לו כלום בעצמו, לא תורה, לא חברים, ולא משפחה. זה שהוא רואה שכן יש לו אז אני צריך לומר "יתגדל ויתקדש שמיא רבה בעלמא" שכל מה שיש לי זה לא שלי אלא של הקב"ה ובאותו רגע בעצם אני מקבל הכל.

*

בשבת האחרונה הרבי דיבר ואמר שהדרך מורכת משלוש חלקים א. "שפלות" ב. "ביטול" ג. "הכנעה".

שפלות הכוונה היא שאדם מתפלל כל יום בתפילה "המחזיר נשמות לפגרים מתים", שכלי זה שהקב"ה מחזיר לי את הנשמה כל יום אני מזמן כבר לא הייתי כאן, ולכן אבל כל הבעיה מתחילה אחרי שאדם חושב לעצמו והוא אומר שהוא כבר ידע מה זה שפלות וכבר יש לו דרך חיים והוא כבר יכול להזיח את העיניים לבד, והכל מגיע לו וכו. וכאן הוא צריך לתת את ה**ביטול** שאדם צריך לבטל את עצמו ולחשוב שגם את מה שהוא כן מבין הוא לא מבין, זה שאני רואה שאני כן מבין ויכול לעשות דברים זה כאין ואפס והכל זה מחסדיו הגמורים של הקב"ה. כיון שכלי הקב"ה אני לא יכולתי להבין שום דבר ולכן כל דבר שאני רואה שאני כן מבין ומשיג זה בא לומר לי שאני עוד לא התחלתי להבין ולהשיג משהו, וכאן מגיע החלק השלישי שאדם צריך לתת את ה**הכנעה** והכוונה היא שאני צריך להסכים שזה באמת הדרך חיים האמיתית שבה יהודי צריך לחיות.

*

מספרים על הרה"ק ר' מנחם מנדל מוויטבסק זי"ע שהגיע פעם לעיירה בשם "רייסען" והוא מצא שם כמה מחסידיו "מיט צירוסענע בעקטישעס און מיט גאנצע הרצער" (בגדים קרועים ובלים וליבם שלם וחשבו שכן הם הכי שפלים והכל היה גאוה) והוא לא נסע משם עד שהוא לא ראה שיש להם "גאנצע בעקטישעס און הצבורוכנע אהרן" (שבגדיהם שלמים וליבם נכנע באמת), בכדי להבין למה התכוין ר' מנדלע וויטפסקער זי"ע כשאמר לחסידיו זאת, נמשיל זאת לבחור בר מצווה כשהבחור יוצא מהאולם וטיפטף לו על הכובע טיפת מים מצינור המזגן הסמוך, והוא רואה את זה והוא נשבר ונעצב, זה לא נקרא להיות "מיט הגאנצע הרן" כי הוא מתייבש להיראות כך זה לא הכנעה אלא בושה מה שלא יראה מושלם. ועדיף שלא נדבר אם נקרע לו הבעקטישע החדש שאז הוא צריך לקנות חדש ולא נעים לו לבקש מאביו כסף לבעקטישע חדש עד כאן המשל,

באמת לחסידיו היו "גאונצע בעקיטשעס" הכוונה שהיו יפים חיצונית, אבל כל זמן שהם מסתובבים מיט גאונצע הרצער (גאוה) זה לא נקרא חסיד. ולכן הוא רצה לגרום לחסידיו באמירתו שהם יחשבו ויכירו את שפלות עצמם ושיפנימו שרק דרך השפלות שאדם עובר הוא יכול לעלות עוד מדריגה בקשר בורא ואז ה"בעקיטשעס" שלהם כבר הנפכו כאילו בעיניהם כי הפנימו את הרעיון.

מפנקסו של בחור - אביתר רוז

שעת לילה מאוחרת, הגשם בחוץ מכה בעוצמה על גג הרעפים, ובפנים תנור העצים מפץ חום נעים שמרגיע את הסערה שבחוץ, באמצע הבית נמצא שולחן עץ חום עליו ערמות ספרים ומנורה קטנה בצבע נחושת, רובי נכנס בסערה הוריד את המעיל ונחת על הכיסא הסמוך שכולו תשוש ועייף מיום עבודה, הוא הרבה לעצמו בייאוש מתי כבר יגיע היום בו הוא יוכל להירגע מעול הפרנסה ולחיות ללא עבודה קשה ודאגות.

הוא ניסה להיכר בפנתרון פשוט שיכול לעזור, ולפתע מזכר איך בשבת התאחדות האחרונה הרבי דיבר וחדד בחשיבות היציאה לפעלד, לשוח ולצעוק לה' מעומק הלב, ועל הישועה הטמונה בזה.

רובי התרוור על הספה וחישב את צעדיו רק שהסערה תגמר והאוויר יהיה צח וכבר הוא יוכל לפסוע מחוץ למפתן הדלת ולשוחח עם קונו, ובאותה המחשבה הוא נרדם...

כעבור שעה רובי קם מהספה והתמתח, עכשיו כולו רענן, הוא הסית את הילון וראה שבחוץ כבר לא יורד גשם, הגיע הזמן לצאת. לפתע עלתה בליבו מחשבה "אם אני אלך ואצקע ישמעו אותי כל השכנים" לכן רובי גמר בדעתו שעכשיו זה לא הזמן, עדיף בשעות הבוקר המוקדמות שעדיין כולם ישנים, זה בדיוק מה שחסר לו עכשיו, שחברים שלו מהישיבה ישמעו אותו צועק כמו טמבל...

הוא התעורר בזריות התלבש, וכבר יצא לו מהדלת לכיוון השדה אבל שהגיע ראה שם את החקלאי החרוץ שכבר התחיל לעבוד בשדה עוד לפני שיתחיל החום, רובי ממש התאכזב, זה ממש לא נעים, זה החקלאי שמוכר את הירקות לכל העיר, לא נעים שהוא ימסור לשווער שהחנות שלו צועק לפנות בוקר בשדה... גם ככה הוא לא מהחתינים החשובים...

רובי לא מאבד זמן וכבר מסובב את הקיה לכיוון היציאה מהעיר שם בוודאי לא יהיה איש ושם יוכל לשפוך את נפשו, רובי חונה פותח את הדלת ומתחיל לצעוק אבל לפתע הבין שבגלל ההד יכול להיות שאנשי העיר ישמעו את הצעקות ויזמינו משטרה ויהיה כאן בלגאן ומיד חוז לרכב...עכשיו כבר אי אפשר להישאר כאן, כבר האיר היום והוא צריך ללכת לעבודה.

בערב רובי נוסע ממקום עבודתו ישר מחוץ לעיר הפעם הוא חייב את זה, כל היום הוא חשב על זה. הרכב נוסע כחצי שעה לתוך מעבה היער ממש בוודאי אנשי העיר לא ישמעו אותו. רובי יורד מהרכב הכל חשוך מסביבו לפתע נשמע שאנה מתוך היער, רובי רועד כולו, הוא סס כל עוד נפשו בו לתוך הרכב הוא הניע במהירות שיא והאיץ לצאת מהמקום המלחיץ והמפחיד הזה, מי יודע איזה חיות יוצרים חיכו לו שם...

וככה רובי מנסה פעם אחר פעם, ואף פעם הוא לא מצליח להגיע לזה, והישועה? רק מתרחקת ממנו. ואז הוא מחליט שפשוט לא אכפת לו, פשוט נמאס לו לחשוב מה אנשים אחרים חושבים, הוא סגר את מחשבתי ואת כל החשבונות שלו עם כל העולם.

והתחיל לצעוק לה' מעומק ליבו בכל מקום, בבית, בחדר מדרגות, בחניה, ברכב, בשדה, מחוץ לעיר. והעיקר מחוץ לכל החשבונות של העולם.

וכך רובי שמח שמחה גדולה- ותכף הייתה לו ישועה גדולה...

(הסיפור מעובד מתוך ספר "מעט מן האור", סיפורי מעשיות בדרך האמונה, עמוד רמא)

הקב"ה בנה את העולם בצורה כזו שמכריחה אותנו להיות אנשים חברתיים, שנהיה תלויים אחד בשני ונצטרך את השני, כל הלבוש והדברים שאנחנו קונים תלוי באופן לא נשלט ע"י החברה שאנו נמצאים בה, וכל מילה נשקלת האם לצאת ותלויה במי שלידנו. חשוב מאוד להיות מחובר לבריות ולסובבים אותך, לא להיות מנותק, אבל שלא יבוא על חשבון הקשר עם הבורא, עם הדברים שאדם צריך לעשות למרות שיסתכלו ויגידו... שנזכה...

הוצאות העלון נתרמו ע"י הבה"ח יעקב יוסף רחנברג ני"ו

לזכות ידידיו הרה"ח ר' אברהם בן חיה ביילא יהודית פרוש לרפו"ש בקרוב

י"ל ע"י תבורת הבחורים דחסידי ספינקא בארה"ק

ניתן להשיג בבית מדרשונו רחוב דונלו 11 בני-ברק, או במייל: eviatarr22@gmail.com